

Arrest

nr. 157264 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. YILMAZ, die loco advocaat Johan PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker was voorheen in het bezit van een B-kaart, dewelke verstrekt is op 25 februari 2013.
- 1.2. Ingevolge het uitzitten van een gevangenisstraf in Duitsland, werd vastgesteld dat hij niet meer in België verblijft en werd hij uit het vreemdelingenregister geschrapt.

1.3. Op 13 augustus 2014 werd zijn verzoek om herschrijving geweigerd.

1.4. Op 19 november wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

« BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1): [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, [A.P.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen – mondeling of schriftelijk, feiten waarvoor hij op 14.03.2012 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid ; belemmering van het verkeer-door een handeling die een aanslag uitmaakt op de verkeerswegen , feit waarvoor hij op 21.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanning, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen – mondeling of schriftelijk, feiten waarvoor hij op 14.03.2012 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid ; belemmering van het verkeer-door een handeling die een aanslag uitmaakt op de verkeerswegen , feit waarvoor hij op 21.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand, op 17/05/2010 door de CR Antwerpen tot 3 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen op 02/02/2010 door de CR Antwerpen 1 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen, op 22/12/2009 door de CR Antwerpen tot 1 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen.

Er bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een wettig samenlevingscontract met een Poolse onderdaan die recht op verblijf in België heeft. Het echtpaar heeft een kind geboren op 15.02.2010 in België, onderdaan van Polen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Betrokkene werd op 20.03.2008 in het bezit van een B-kaart gesteld. Op 11.05.2012 diende hij een aanvraag in om het statuut van gevestigde of langdurig ingezetene te verkrijgen. Deze aanvraag werd verworpen op 03.07.2012. Deze beslissing werd aan betrokkene op 25.07.2012 betekend. Vervolgens diende hij op 14.11.2012 een aanvraag tot gezinshereniging in. Ook deze aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 met BGV op 28.03.2012. Tot slot diende hij een aanvraag tot herinschrijving in. De herinschrijving werd geweigerd op 13.08.2015 omdat hij het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten en niet meer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning (Betrokkene legde een attest voor waaruit blijkt dat hij sinds 23.02.2013 opgesloten was in de strafinrichting van JVA Weiterstadt in Duitsland. Hij werd vervroegd vrijgelaten op 23.06.2015. Betrokkene is dus niet langer gemachtigd om in het Rijk te verblijven.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, , A. Publie, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Leuven Centraal en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge om betrokkene vanaf 30.11.2015 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum”

1.5. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan de heer

[...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

□ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes/acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Poolse partner en het kind van betrokkene verblijven in België. Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zijn kind kunnen zich begeven naar Marokko. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd op 20.03.2008 in het bezit van een B-kaart gesteld. Op 11.05.2012 diende hij een aanvraag in om het statuut van gevestigde of langdurig ingezetene te verkrijgen. Deze aanvraag werd verworpen op 03.07.2012. Deze beslissing werd aan betrokkene op 25.07.2012 betekend. Vervolgens diende hij op 14.11.2012 een aanvraag tot gezinshereniging in. Ook deze aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 met BGV op 28.03.2012. Op Tot slot diende hij een aanvraag tot herinschrijving in. De herinschrijving werd geweigerd op 13.08.2015 omdat hij het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten en niet meer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning (Betrokkene legde een attest voor waaruit blijkt dat hij sinds 23.02.2013 opgesloten was in de strafinrichting van JVA Weiterstadt in Duitsland. Hij werd vervroegd vrijgelaten op 23.06.2015. Hij werd op 03.07.2015 door de Duitse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten overgebracht. Betrokkene is dus niet langer gemachtigd om in het Rijk te verblijven.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen – mondeling of schriftelijk, feiten waarvoor hij op 14.03.2012 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid ; belemmering van het verkeer door een handeling die een aanslag uitmaakt op de verkeerswegen , feit waarvoor hij op 21.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand. op 17/05/2010 door de CR Antwerpen tot 3 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen op 02/02/2010 door de CR Antwerpen 1 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen, op 22/12/2009 door de CR Antwerpen tot 1 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen.

Er bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2.Ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de

vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

2.2. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat zij in een enkele akte de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring indiende en dat zij wat de schorsingsprocedure betreft, slechts de bedoeling had de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen.

Gelet op wat voorafgaat is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk in zoverre de schorsing van het inreisverbod wordt gevraagd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ze wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het eerste en het tweede middel worden, gelet op de inhoudelijke samenhang, tezamen besproken.

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van, §1, van de vreemdelingenwet, van artikel 3, 7° van de richtlijn 2008/115/EG *iuncto* de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Na een korte theoretische uiteenzetting voert hij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met het feit dat hij een minderjarige zoon heeft die in België verblijft en studeert. Hij voert aan dat hij tijdens zijn opsluiting in het buitenland in het bezit was van een geldige verblijfskaart, die hij niet kon verlengen wegens een situatie van overmacht. Verzoeker meent aldus dat het bevel steunt op een materiële vergissing. Verder voert hij aan dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarbij verwijst hij eveneens naar artikel 8 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens alsook van de Raad van State.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij sedert 16 jaar in België verblijft en goede sociale, affectieve en relationele banden heeft met zijn zoon, partner, kennissen en vrienden. Hij woont wettelijk samen met een Poolse onderdane en hun minderjarige zoon. Hij voert aan dat hij onmiddellijk nadat hij in vrijheid werd gesteld is begonnen werken.

3.3.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat het bestreden bevel geen rekening houdt met het feit dat hij tot 25 maart 2013 in het bezit was van een verblijfskaart die hij niet kon verlengen omdat hij in Duitsland opgesloten zat, gaat hij er aan voorbij dat hij ambtshalve werd afgeschreven ingevolge het verval van zijn verblijfskaart B. Verzoeker vroeg om opnieuw ingeschreven te worden, doch deze aanvraag werd geweigerd op 13 augustus 2015. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, zodat deze definitief is geworden. De verwerende partij kon dan ook op goede gronden vaststellen dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). Daarnaast steunt de bestreden beslissing eveneens op het motief dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3°, *iuncto* artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan verzoeker niet worden bijgetreden.

In de bestreden beslissing, meer bepaald het onderdeel “terugleiding naar de grens”, dat er ontegensprekelijk deel van uitmaakt, staat duidelijk te lezen:

“- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanning, slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen – mondeling of schriftelijk, feiten waarvoor hij op 14.03.2012 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid ; belemmering van het verkeer – door een handeling die een aanslag uitmaakt op de verkeerswegen , feit waarvoor hij op 21.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand, op 17/05/2010 door de CR Antwerpen tot 3 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen op 02/02/2010 door de CR Antwerpen 1 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen, op 22/12/2009 door de CR Antwerpen tot 1 m G wegens wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen.

Er bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een wettig samenlevingscontract met een Poolse onderdane die recht op verblijf in België heeft. Het echtpaar heeft een kind geboren op 15.02.2010 in België, onderdane van Polen. Het

wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven."

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Beperkingen op het recht op gezinsleven zijn aldus toegestaan indien deze bij wet voorzien zijn en noodzakelijk zijn in het belang van, onder meer, de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De bestreden beslissing vindt te dezen haar wettelijke basis in artikel 7, eerste lid, 3°, en artikel art. 74/14 §3, 3°, van de vreemdelingenwet en motiveert dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, hierna wordt een waslijst aan strafrechtelijke feiten opgesomd:

"betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen – mondeling of schriftelijk, feiten waarvoor hij op 14.03.2012 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid ; belemmering van het verkeer-door een handeling die een aanslag uitmaakt op de verkeerswegen , feit waarvoor hij op 21.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand."

Aldus bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering met betrekking tot de inmenging in het gezinsleven. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag hiertoe en het oogmerk, met name het vrijwaren van de openbare orde aangezien verzoeker talrijke strafbare feiten pleegde. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat deze beoordeling niet legitiem of disproportioneel zou zijn.

Het eerste en het tweede middel zijn niet ernstig.

3.3.2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft echter betrekking op het verblijfsrecht van een daartoe gemachtigde vreemdeling en houdt geen verband met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel is dan ook niet dienstig.

3.3.2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft echter uitsluitend betrekking op het inreisverbod. Onder [2.Ontvankelijkheid] werd hoger uiteengezet waarom de vordering tegen die beslissing onontvankelijk is. Het middel, gericht tegen die beslissing, is bijgevolg eveneens onontvankelijk.

4. Verzoeker voert geen ernstig middel aan. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. VERHAERT